Opinió | 10 | Actualitzat el 20/05/2015 a les 08:00

Puigcardener

Aquest mes de maig es compleixen cent anys justos (un segle sencer!) de la descoberta arqueològica més important que ens ha permès conèixer els orígens de Manresa. En fer les obres de fonamentació de l'escalinata de la nova façana neogòtica de Soler i March, a la part occident de la Seu, van aparèixer accidentalment diversos vestigis de l'antiguitat, especialment un conjunt de tombes de la baixa romanitat (segle III-V) i ceràmiques diverses que permeten remuntar fins al segle VI aC. El primer en adonar-se'n fou el pintor Francesc Cuixart (hi ha obra seva al Museu Comarcal, on també es conserven les troballes del 1915) i, de seguida, l'Ajuntament encarregà a la gent del Centre Excursionista de la Comarca de Bages la tasca de documentar la troballa. Mossèn Josep Guitart va assumir el repte d'estudiar i publicar les excavacions i, si bé els seus coneixements tècnics arqueològicament parlant eren limitats, ell i el seu equip van treballar amb constància, seriositat i rigor. I això és important destacar-ho en uns anys on no hi havia gaire sensibilitat per a "vel·leïtats" culturals d'aquest tipus.

Si bé podem dir que al terme municipal s'havien trobat deu anys abans -concretament al bosc de les Marcetes- uns sepulcres de fossa prehistòrics de l'època del neolític, el jaciment del Puigcardener ens permet saber que allí hi havia un poblet ibèric i que hi hagué continuïtat de poblament d'aleshores ençà, sense interrupcions destacables. I és on tenim encara el nostre principal monument patrimonial que a poc a poc anem rehabilitant.

És per això que crec que avui convenia fer-ne memòria, agrair les persones que foren sensibles a recuperar aquelles troballes i demanar als actuals i futurs responsables municipals que tinguin interès a seguir sempre les troballes que puguin aparèixer en intervencions urbanístiques al centre històric i urbà.